

vil oplaste sig til Smagsdommer; thi selv har han jo en saa overordentlig rig Fantasi og bevæger sig gjennem en saa stor Række Billeber af høist forskjellig Udseende, at han burde være noget overbærende. Snart talte det ærede Medlem om Romas Reiser og om at have alle Honorer paa een Stof, som saa skulde afhugges, og saa gjorde han pludselig et Spring og talte om Kjøbenhavneri og om en Generation, som vilde være af en bedre Bestaffenhed end den nuværende, og hentastede i dette Billede ligesom en Iviol om, at en Del af Landets nuværende Befolkning ikke skulde være af ligesaa god Bestaffenhed som en anden Del af samme. Og derved dumpede han saa med Et ned til en Historie om en Mand, der i 7 Dage spiste Brød og den 8de Dag fik sig en Snaas. Jeg tror, at en saa rig Fantasi, og en saadan Forskjellighed i Smagen bør føre det ærede Medlem til at give os lidt Frihed i denne Retning. Men iøvrigt, hvad enten det ærede Medlem sympatiserer med den Smag, jeg har, eller ikke, vil jeg bede ham om een Ting, nemlig at han ikke paa nogen Maade, — maaste jeg tager feil, men jeg forstod ham umegtelig saaledes — maa tillægge mig den Hensigt, at jeg havde villet sigte Flertallet for at have et mere eller mindre smukt Formaal. Det er ikke mig bevidst, at jeg nogensinde taler om, hvilke Formaal eller Hensigter ærede Medlemmer have. Det, jeg taler om, er de Ansuelser, som komme frem og ligesom ligge for til Kritik. Jeg skal i den Henseende erindre om, at det, som det ærede Medlem ikke syntes om i min Udtalelse, angaaende Flertallets Opfattelse af den Betydning, som Flaaden og Hæren skulde have i Forsvaret, var, at jeg havde sagt, at Flertallet satte Skattepørgsmaalet høiere end Forsvarspørgsmaalet. Jeg skal i saa Henseende kun henvise til de Undringsforslag, som foreligge fra Flertallet. Der staa jo udtrykkelig, at Forsvarspørgsmaalet maa man ikke begynde paa at løse, førend man har løst Skattepørgsmaalet. Det kan være, at det ærede Medlem vil have, at jeg skulde have brugt Ordet „først“ i Stedet for „høiest“; men jeg tror ikke, at det kunde misforstaaes, hvad min Mening var, idet Mindretallet jo har den modsatte Ansuelse, at man ikke bør lade Forsvarspørgsmaalets Fremgang standse ved Hensyn, der ikke med Nødvendighed hænge sammen dermed. Derfor Hærens Vedkommende holdt det ærede Medlem ikke af, at jeg havde brugt saadanne Udtryk som, at efter min Opfattelse „kunde Flertallets Forslag ikke gjøre andet Indtryk paa mig, end at den Opgave, som Flertallet havde stillet for Hæren, nærmest var den, i Fredens Dage at være en Institution, ved hvilken Lighed og almindelig Bærnepligt blev gennemført, og dernæst, saaledes som det ogsaa udtrykkelig er udtalt i Betænkningen, være et Bærn for den almindelige Stenmeret, medens den overfor Fjenden, naar han trengte ind i Landet,

kun skulde sættes i Stand til at gjøre en svag og kraftløs Protest.“ Den første Del af mine Udtalelser er hentet fra selve Flertallets Betænkning, og den sidste Del, at Hæren kun skal bruges som en svag og kraftløs Protest, er hentet fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valokreds (Boffen), der sidder her, idet det er ham, der har givet den Betegnelse for Hærens Opgave, da Hærloven var til Behandling ifjor her i Salen, at den kun skulde være med til at protestere mod vor Tilintetgørelse. For nu at bedømme Bestaffenheden af en saadan Protest maa jeg være berettiget til at have en militær Dom og at udtale den. Derfor staa det dog det ærede Medlem frit for at lægge en anden Betragtning til Grund end den, jeg har. Men forsaavidt det ærede Medlem protesterede mod denne min Udtalelse, og forsaavidt der fra andre ærede Medlemmer lød „Hør“, ikke een Gang men ti Gange, til denne Protest, kan jeg ikke sige Andet, end at Intet skulde glæde mig mere, end om jeg havde taget feil, og at det, som de ærede Medlemmer forlange, ikke er en svag og kraftløs Protest, men derimod, at vi skulle føre en alvorlig og mandig Kamp, thi naar det ærede Medlem har den Ansuelse, er jeg i det Mindste i det heldige Tilfælde at kunne blive enig med ham om dette Maal, og saa tror jeg ogsaa, at der kan komme Enighed mellem os med Hensyn til de Midler, som behøves, for at vi skulle naae hen til dette Maal. Det, som det egentlig gjælder om, er efter min Opfattelse nemlig det, at det, der nu skal vælges mellem, er enten Intet at gjøre eller at gjøre noget Tilstræffeligt. Hvis vi sige: vi ville slet ikke træffe nogen militær Foranstaltning for at forsvare Landet, vi ville nøies med en ganske svag og kraftløs Protest lige overfor Fjendens Indtrængen, saa kan jeg ikke se Andet, end at vi saa ogsaa skulle sige at faae denne kraftløse Protest tilveiebragt paa den Maade, der er den simpleste og billigste; saa handlede vi efter min Opfattelse meget bedre, om vi paa Grændsen af Sylland og de forskjellige Landgangssteder op slog en Plakat og lod trykke derpaa: „Uvedkommende forbydes Afgang“, og satte en Invalid eller en anden Mand, der kunde trænge til et lille Erhverv, ved Siden af med et uladt Gevær, og saa lod det være nok. Dette vilde jeg kunne forstaa; men dette kan jeg naturligvis ikke billige, og jeg tror, at der er meget saa Medlemmer her i Thinget, der kunne billige det; men vil man ikke det, maa man gjøre Noget, som det virkelig er fyldestgjørende; en Mellemvei er efter min Mening det Gale. Hvis der bliver Enighed om det Spørgsmaal, at vi ikke skulle lade os nøie med en svag og kraftløs Protest baade fra Hærens og Flaadens Side, men at vi virkelig skulle møde Fjenden i en mandig og aaben Kamp til Søs og til Lands, saa tror jeg, at der er naaet et godt Skridt frem til Enighed. Hvad jeg imidlertid maa advare imod, er Alt det, der